

L'Església Evangèlica de Catalunya

Dll, 21/06/2010 per Enric Capó i Puig

[Amb accent](#)

Actualment, no és fàcil d'orientar-nos en l'entrellat religiós que tenim a Catalunya. A la realitat de les religions orientals, que s'han fet presents a casa nostra, s'hi afegeix el pluralisme cristià, que s'ha agreujat amb l'arribada d'immigrants dels països americans de parla castellana i d'esglésies i grups sectaris que ens venen dels EE.UU. El fet que aquests nou vinguts siguin molt nombrosos està donant un nou rostre al protestantisme català, que ens obliga a autodefinir-nos. No tots els que es diuen protestants tenen denominació d'origen i és preocupant que, mica a mica, i pel seu pes demogràfic i "evangelisme" agressiu, vagin ocupant el lloc de les esglésies tradicionals. Manifestacions que s'han produït a favor de la família i concentracions per pregar per Espanya, han tingut el seu origen en aquests grups d'esglésies, més o menys recolzades o tolerades, per les esglésies i institucions de sempre, algunes de les quals també han sofert un procés de canvi cap el fonamentalisme religiós, influïdes per la dreta religiosa nord-americana. La FEREDE no ens és en aquest cas d'ajuda, ja que ens agrupa a tots i, per la seva pròpia normativa, està limitada al manteniment de les relacions amb l'Estat i la promoció de la llibertat religiosa.

Enmig d'aquest batibull ens cal situar l'Església Evangèlica de Catalunya. Es tracta d'un petit grup de comunitats, situades especialment a Barcelona i rodalies, que representen el protestantisme històric, essent hereves de les tradicions luterana, presbiteriana i metodista. Es l'Església protestant més antiga de Barcelona. La seva primera comunitat (la que es reuneix al carrer Aragó, 51) va celebrar el primer culte a la ciutat comtal el 1er de gener de 1869. La comunitat del carrer Tallers es va constituir el 1er de setembre de 1871. I així les del Clot, Poble Nou, Rubí, etc.

Aquestes comunitats es van mantenir tot al llarg de més de 130 anys suportant tota mena de situacions adverses, assetjades per una església catòlica reaccionària i polititzada que volia mantenir, per damunt de tot, la unitat religiosa d'Espanya. Amb l'excepció de curts espais de temps -les dues repúbliques- va viure en la clandestinitat i va sofrir la represàlia de les dretes religioses en el poder. El franquisme va ser una època nefasta en la que ens va tocar tenir els temples tancats, els cultes prohibits i ser vilipendiats per les institucions estatals.

Tot això forma part de la nostra tradició i es un fonament històric a partir del qual ens cal anar endavant i evolucionar vers formes de vida i convivència d'acord amb el temps actual. Si en els primers decennis vam viure en la resistència i la controvèrsia amb el catolicisme, posant en evidència les diferències doctrinals, en el curs dels anys hem après a conviure i trobar camins d'apropament, que s'avé molt poc amb actituds sectàries que en donen sovint a casa nostra.

L'Església Evangèlica de Catalunya és una església oberta i lliberal, en la que tots hi són benvinguts. Mantenim les doctrines fonamentals del protestantisme, però sempre en contínua revisió. No fem cap mena de discriminació per raó del sexe, o la raça o l'orientació sexual de les persones. Cadascú es personalment responsable davant Déu i és a Ell a qui tots haurem de donar comptes. No tenim dogmes inamovibles ni participem d'un pensament únic. Tal com deia John Wesley, el fundador del metodisme: "Pensem i deixem pensar".

Som seguidors de Jesús de Natzaret i la nostra única autoritat és Ell, Jesús, tal i com el podem entendre a partir de les Escriptures. Això fa que tinguem una mentalitat ecumènica. Ningú no té la veritat absoluta. Només Ell. Tots nosaltres som aprenents, homes i dones a la recerca de la veritat del món i de la vida, i en els resultats d'aquesta recerca ens respectem els uns als altres. A ningú no volem jutjar, ni a ningú no tenim per enemic. Si diferim dels conservadors i els fonamentalistes, això no vol dir que no els respectem. Són camins diferents, però hauríem de coincidir en l'amor que ens hem de tenir els uns als altres.

El sectarisme i les actituds sectàries que es donen a casa nostra tenen el dies comptats. Poden sobreviure en un temps en el que la raó queda ofuscada pel fanatisme. Però a la llarga, no tenen futur. Finalment, triomfarà la llum i, amb ella, la Veritat.